

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.057 van 25 juni 2013
in de zaak A. 207.399/X-15.287.**

In zake : de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Danny Socquet
kantoor houdend te 3080 TERVUREN
Merenstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

Marilyn SHIPMAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joris Fonteyn
kantoor houdend te 3060 BERTEM
Vossenstraat 22
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 december 2012, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2012/0468 van 13 november 2012 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) in de zaak 1112/0623/A/2/0550.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 9338 van 15 januari 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2013.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Joris Fonteyn, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van de verwerende partij tot vernietiging van het besluit van 1 maart 2012 van de verzoekende partij gegrond, vernietigt dit laatste besluit, beveelt de verzoekende partij een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van drie maanden en legt de kosten ten laste van de verzoekende partij.

4. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 1 maart 2012 weigert de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning te verlenen aan de verwerende partij voor de regularisatie van een tuinberging van 6m².

IV. Onderzoek van de cassatiemiddelen

Eerste cassatiemiddel

5. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 4.8.3, § 1, 4.3.1, §§ 1 en 2, eerste lid, 2°, 4.7.21, § 1, 4.7.23, § 1 en 1.1.4 VCRO.

De verzoekende partij betoogt dat de RvVb er ten onrechte van uitgaat dat “bij de beoordeling van de verenigbaarheid van het gevraagde met de goede ruimtelijke ordening rekening moet worden [ge]houden met de in de omgeving bestaande toestand, waarbij [...] niet de vergunningstoestand (juridische toestand) maar wel de bestaande toestand (feitelijke toestand) relevant is” omdat “[a]rtikel 4.3.1 § 2, eerste lid, 2° VCRO [...] onmiskenbaar [dient] geïnterpreteerd te worden als dat de vergunningverlenende overheid rekening moet houden met de in de omgeving bestaande toestand in zoverre de in de omgeving bestaande toestand rechtmatig en dus vergund is” zodat de interpretatie van de RvVb “impliceert dat vergunningen kunnen worden afgeleverd op grond van gelijkaardige, onvergunde situaties en dus dat de aanvrager van een stedenbouwkundige vergunning rechten kan putten uit een onregelmatige toestand”.

Beoordeling

6. Luidens artikel 3, § 2, 9° van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de cassatiemiddelen” bevatten. Onder “cassatiemiddel” moet een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden jurisdictionele beslissing geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel worden begrepen. Onder “uiteenzetting” van het cassatiemiddel moet worden begrepen de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend.

7. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 4.8.3, § 1, 4.3.1, § 1, 4.7.23, § 1 en 1.1.4 VCRO, laat zij na in het verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze deze decretale bepalingen door de bestreden uitspraak worden miskend.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

8. Artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 2° VCRO bepaalt :

“§ 2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen :

[...]

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

[...].”

9. De RvVb oordeelt dat de verzoekende partij “het door haar vooropgestelde algemeen stedenbouwkundig principe”, m.n. dat “in zijdelingse bouwvrije tuinstroken [...] principieel geen enkele bebouwing [wordt] toegelaten aangezien deze stroken net bedoeld zijn om een zekere openheid tussen de verschillende woningen te realiseren en om ruimte te creëren voor de aanleg van groenvoorzieningen”, “onredelijk toepast” door het “zonder meer” aan te wenden “als motivering voor de weigering van de aanvraag tot regularisatie” omdat “[u]it artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 2° VCRO volgt dat het vergunningsverlenend bestuursorgaan bij de beoordeling van de verenigbaarheid van het gevraagde met de goede ruimtelijke ordening in de eerste plaats rekening moet houden met de in de omgeving bestaande toestand”, zijnde “[n]iet de vergunningstoestand (juridische toestand) maar wel de bestaande toestand (feitelijke toestand)” en “[d]e aan de overkant van de straat gelegen constructies [...] bijgevolg onderdelen [zijn] van de in de (onmiddellijke) omgeving bestaande toestand waaraan de aanvraag moet worden getoetst, zelfs als er hiervoor geen stedenbouwkundige vergunningen verleend zijn”.

10. Door aldus te beslissen heeft de RvVb niet aangenomen dat “de aanvrager van een stedenbouwkundige vergunning rechten kan putten uit een

onregelmatige toestand” in de omgeving maar enkel dat het vergunningverlenend bestuur bij de beoordeling van de verenigbaarheid van het gevraagde met de goede ruimtelijke ordening in de eerste plaats rekening moet houden met de in de omgeving bestaande toestand.

11. Het eerste cassatiemiddel wordt verworpen.

Tweede cassatiemiddel

12. De verzoeker voert de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 4.8.3 en 4.8.26, §§ 1 en 2 VCRO, en het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

De verzoekende partij betoogt dat de RvVb ten onrechte de kosten van het beroep te haren laste heeft gelegd niettegenstaande zij “in de antwoordnota [...], uitdrukkelijk met betrekking tot de kosten van het geding [heeft] opgeworpen dat deze kosten bij vernietiging van de bestreden beslissing ten laste dienen te worden gelegd van het Vlaamse gewest en dit conform de vaste rechtspraak van [de Raad van State]” en omdat de “aansprakelijkheid van het Vlaamse gewest veel ruimer is dan enkel de betaling van de kosten van een procedure en [...] zich uit[strekt] tot alle gevolgen die de genomen beslissing tot toekenning van de stedenbouwkundige vergunning met zich brengt” en hetgeen is bepaald in artikel 68 van het besluit van de regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State “de Raad van State er [...] niet van weerhouden [heeft] om, [...], in voorkomend geval de kosten ten laste te leggen van het Vlaamse gewest ook al was die geen onmiddellijk betrokken partij in de procedure”.

Beoordeling

13. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 4.8.3 en 4.8.26, § 1 VCRO en het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging, laat zij na in het verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze

deze decretale bepalingen en dit algemeen rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

14. Artikel 4.8.26, § 2, eerste zin VCRO, vóór de wijziging bij decreet van 6 juli 2012, bepaalt wat volgt :

“De Raad legt in zijn uitspraak het geheel van de kosten ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.”

De tenlastelegging van de kosten is een rechtsgevolg van de uitspraak van de RvVb en zij moet niet bijzonder worden gemotiveerd, tenzij de partijen of een van hen dienaangaande een nota hebben ingediend.

15. Het bestreden arrest dat het beroep van de verwerende partij tot nietigverklaring gegrond verklaart, wijst het verzoek van de verzoekende partij “om de kosten ten laste van het Vlaamse Gewest te leggen” af “aangezien artikel 4.8.26, § 2, eerste lid VCRO bepaalt dat de kosten ten laste gelegd worden van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld” en omdat zij de “auteur [is] van de bestreden beslissing”, meer bepaald “het in laatste aanleg vergunningverlenend bestuursorgaan” dat “in volledigheid en in volle onafhankelijkheid over een ingesteld administratief beroep” oordeelt waarbij het feit “[d]at zij hierbij optreedt ingevolge een ‘decretale opdracht van algemeen belang’ [...] niets [verandert] aan haar procespositie” en “dat het rolrecht gestort wordt op de rekening van het grondfonds, [...] geen afbreuk [doet] aan de toepassingsvoorwaarden van [artikel] 4.8.26, § 2 VCRO”.

16. Door aldus te verantwoorden dat de kosten ten laste van de in het ongelijk gestelde verzoekende partij moeten worden gelegd, schendt de RvVb artikel 4.8.26, § 2, eerste zin VCRO, vóór de wijziging bij decreet van 6 juli 2012, niet.

Het tweede cassatiemiddel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientwintig juni 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust